

Arrest

nr. 238 856 van 23 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. MARTENS
Berkenlaan 8A
1831 DIEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. MARTENS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 januari 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 april 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 juli 2019.

1.3. Op 31 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en een Kabylïër te zijn afkomstig van het dorp Azouza, baladiyat Larabaa Natheraten, wilayat Tizi Ouzou. U woonde daar samen met uw moeder, A.(...) A.(...) en uw broers en zussen, B.(...) M.(...) (OV X; CG X), B.(...) L.(...), B.(...) K.(...) en B.(...) K.(...). Uw vader B.(...) R.(...) is al lange tijd geleden van uw moeder gescheiden en hertrouwd met een Française van Algerijnse origine via wie hij de Franse nationaliteit heeft verkregen. Hij pendelt actueel tussen Parijs en Oran. Uw broer M.(...) is in 2001 uit Algerije vertrokken nadat hij deel had genomen aan een betoging in mei 2001. Hij diende hier in België een 'asielaanvraag' in (verzoek om internationale bescherming). Het CGVS heeft in 2003 een beslissing genomen tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Hij ging in beroep bij de Vaste Beroepscommissie (VBC; de huidige Raad voor Vreemdelingenbetwistingen RVV), doch hij is nooit naar de zitting gegaan waardoor uiteindelijk de Raad van State (RvS) in 2005 de asielpcedure heeft afgerond met het nemen van een arrest tot afstand. Uw zus L.(...) is gehuwd met H.(...) A.(...) die in jullie dorp een voedingswinkel uitbaat. Uw zus K.(...) is gehuwd met M.(...) M.(...) , hij werkt als chauffeur bij het bedrijf SARL. U werkte als arbeider bij het bedrijf Cosidor. Uw broer K.(...) heeft de universitaire studies van bouwkundig ingenieur afgewerkt en is nu bezig met het vinden van een stageplaats bij een bedrijf, doch dit is niet evident aangezien hij zijn legerdienst nog niet vervuld heeft. U daarentegen bent vrijgesteld geworden van uw legerdienst gezien u in het jaar 1984 bent geboren. Uw broer M.(...) en uzelf namen deel aan betogingen ter verdediging van de rechten van de Kabylïërs, Amazigh, doch elk apart. U bent in 2001 één keer meegenomen naar het commissariaat omwille van uw deelname aan een betoging georganiseerd door de beweging 'Arouch'. U bleef deelnemen aan betogingen om onder andere op te komen voor de taal (Tamazight). In 2015 bent u lid geworden van de 'MAK' (Le Mouvement pour l'Autodétermination de la Kabylie). U hing pamfletten op in Larbaa voor de MAK. In juni 2017 bent u nog eens opgepakt omwille van uw deelname aan een grootschalige betoging. U werd na één nacht vrijgelaten uit het commissariaat van Larbaa Natherathen op voorwaarde in de toekomst niet meer deel te nemen aan dergelijke betogingen. Uw MAK - lidkaart werd in beslag genomen net als bij vele andere arrestanten. U heeft hierna besloten om in de regio's Adrar en Regan (Sahara van Algerije) te gaan werken voor het bedrijf Cosider. Deze job was u aangeboden door een dorpeling wiens broer directeur is bij dit bedrijf. U werkte er vanaf 2018 met een contract van zes maanden als metser en dit tot het einde van het project. Hierna werd er u aanbevolen om zich in te schrijven voor andere projecten bij het bedrijf Cosider in Algiers en Boumerdes. U had echter op dat moment een visum bekomen waarna u samen met uw mama in augustus 2018 naar uw broer in België bent gereisd. U had sinds 2010 reeds verschillende visums aangevraagd via België en Frankrijk, doch deze werden u steeds geweigerd. Uw mama keerde na één week verblijf in Oostende terug naar Algerije. U bleef hier in België (visum van 01/08/2018 tot 31/08/2018) waarna u op 8 januari 2019 een verzoek indiende om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort (NR X geldig van 13/10/2014 – 12/10/2024) met visum (X afgegeven op 23/07/2018 te Algiers), een kopie van uw identiteitskaart (origineel gezien op het CGVS) en een kopie van uw beroepskaart bij Cosider dd. 2018 (origineel gezien op het CGVS). Uw origineel rijbewijs heeft u getoond op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) doch er bevindt zich hiervan geen kopie in het administratief dossier. Het origineel rijbewijs heeft u ondertussen afgegeven aan de gemeente Bredene.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

U beweert in augustus 2018 Algerije te hebben verlaten omwille van uw problemen in het verleden met de gendarmes naar aanleiding van uw activisme ter ondersteuning van de rechten van de Amazigh

(CGVS, p. 5 + DVZ Vragenlijst dd. 19/04/2019 vraag 3 punt 5). U verklaart rond uw zestiende levensjaar deel te hebben genomen aan een manifestatie voor de rechten van de Amazigh georganiseerd door de 'Arouch' beweging. U bent voor het eerst in 2001 – 2002 meegenomen naar het commissariaat (CGVS, p. 5). Daarna bent u blijven deelnemen aan manifestaties om te betogen voor de rechten van de Amazigh, tegen de aanwezigheid van racistische Arabische gendarmes alsook ter herdenking van de moord op Matoub Lounès {Kabyilsche zanger / dichter gedood op 25/06/1998} (CGVS, pp. 4 en 5). In juni 2017 werd u, samen met vele andere betogers, tijdens een manifestatie voor de rechten van de Amazigh een tweede maal opgepakt door de gendarmes en meegenomen naar het commissariaat van Larbaa Natherathen. Jullie MAK-lidkaart werd in beslag genomen. De volgende dag mocht u beschikken op voorwaarde dat u niet meer deel zou nemen aan dergelijke betogingen (CGVS, pp. 5, 6 en 7). U bent ingegaan op deze eis door in 2018 in de Sahara te gaan werken bij het bedrijf Cosider en dit om problemen met de Arabische gendarmes in uw dorp te vermijden (CGVS, p. 7). Deze job had u aangeboden gekregen door een dorpeling wiens broer er directeur is (CGVS, p. 7). U had na uw zes maanden contract de kans aan projecten in Algiers en Boumerdes voor dit bedrijf te werken. U verkoos echter het land te verlaten aangezien er eindelijk een visum voor u was afgeleverd (CGVS, p. 7). U liet deze kans niet voorbijgaan aangezien u reeds in het verleden, meer bepaald sinds 2010, tevergeefs visums had aangevraagd (CGVS, pp. 5 en 7). U wilde toen al het land verlaten omdat er niets is en indien men er blijft je of naar de gevangenis gaat of dood gaat (CGVS, p. 7). Gepeild hoe de paspoortcontrole in de luchthaven van Algiers is verlopen, haalt u aan dat het normaal is verlopen gezien u na het incident rustig was gebleven (CGVS, p. 8). Deze door u beschreven gang van zaken en de door u geschilderde incidenten lopen niet op tot een vrees in de zin van de Conventie. U werd in 2001-2002 opgepakt, doch nadien bleef u deelnemen aan betogingen om vervolgens in juni 2017 nogmaals kortstondig te zijn opgepakt op het commissariaat van Larbaa Natherathan (CGVS, p. 6). Hieruit blijkt niet dat u uw Algerijnse autoriteiten dient te vrezen, temeer u telkens mocht beschikken en u verder geen problemen heeft aangekaart. Moest u van oordeel zijn geweest niet te kunnen leven in Algerije, kan er vanuit gegaan worden dat u al veel eerder de mogelijkheid zou hebben gevonden op een of andere manier het land te verlaten. Het niet mogen spreken van het Tamazight (de taal van de Amazigh) correspondeert niet met de algemene info hieromtrent, wel is het effectief zo dat officiële documenten nog steeds enkel in het Arabisch worden opgesteld (CGVS, p. 7 + zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Ook de vaststelling dat u legaal, met uw eigen paspoort het land hebt verlaten getuigt van een gebrek aan vrees voor uw autoriteiten.

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door het gegeven dat u, alhoewel u reeds in augustus 2018 in België was, nog tot 8 januari 2019 wacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Deze toch wel laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door de Algerijnse autoriteiten. Verder geeft u aan dat u uw dorp verlaten heeft en naar de Sahara bent gegaan omdat u de problemen met de gendarmes in het dorp wilde vermijden (CGVS, p. 7). Gepolst naar de etnie van de mensen die daar wonen, beweert u dat er Amazigh wonen doch dat deze Berbergroep Arabisch praat (CGVS, p. 7). U beperkt met andere woorden uw problemen tot uw dorp waar er Arabische gendarmes zijn en u dit klaarblijkelijk tegen de borst stoot, hetgeen op zich echter niet oploopt tot een ernstige vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst. In casu dient te worden vastgesteld dat u door uw verhuis naar het zuiden, waar er notabene Amazigh deel uitmaken van de bevolking, u geen problemen meer heeft gekend in Algerije.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw lidmaatschap van het MAK niet geloofwaardig kan worden geacht. Zo beweert u verkeerdelijk dat deze beweging in 2004 is opgericht, dit terwijl deze organisatie reeds in 2001 werd opgericht zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (CGVS, p. 6). Geverifieerd of dit reeds onder de naam MAK was, bevestigt u dit (CGVS, p. 6). Gevraagd naar de betekenis van de afkorting MAK dient u het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p. 6). De naam in het Tamazight voor MAK weet u ook niet (CGVS, p. 6). Deze foutieve en gebrekkige kennis over de beweging waarvan u beweert reeds sinds 2015 lid te zijn en pamfletten ophing in Larbaa (CGVS, p. 5), maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw lidmaatschap van de MAK. In de marge dient te worden aangestipt dat in de Vragenlijst ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud op het CGVS u geen enkele allusie gemaakt heeft op het feit dat u lid was van de MAK, activiteiten hiervoor had en tijdens een arrestatie uw lidkaart in beslag is genomen (Vragenlijst dd. 19/04/2019 vraag 3 punt 3). Het niet eerder aanhalen van dergelijk cruciaal element binnen uw verzoek ondermijnt op niet geringe wijze de geloofwaardigheid ervan.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u, hier in België, geen contact hebt gezocht met bewegingen die opkomen voor de rechten van de Kabyliërs omdat u 'ze niet gevonden heeft' (CGVS, p.

9). Ook uit dit gegeven kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u een hevig militant bent en kan hier evenmin uit worden afgeleid dat u in het vizier van uw autoriteiten zou verschijnen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Het door u neergelegde paspoort, rijbewijs en identiteitskaart bevestigen uw identiteit, nationaliteit en uw reisweg, gegevens die hier niet ter discussie staan en deze stukken zijn dan ook niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De beroepskaart van Cosider dd. 2018 bewijst dat u hiervoor werkzaam was. Dit bedrijf is zoals u verklaart een bedrijf met verschillende projecten over heel Algerije (<http://www.cosidergroupe.dz/fr/>).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst wijst de verzoeker erop dat hij reeds jarenlang meestrijdt voor een onafhankelijke regio voor de Kabylïers, Amazigh, een volk met een eigen taal en een eigen cultuur. Daarom heeft verzoeker zich ook aangesloten bij de MAK, een beweging die opkomt voor de rechten van de Kabylïers en een onafhankelijke regio wil. Verzoeker is evenwel niet in de mogelijkheid om zijn lidkaart van de MAK voor te leggen. Deze werd hem immers ontnomen in Algerije, daar het bezit van een dergelijke MAK-kaart niet toegelaten is. Evenwel zijn er naar mening van verzoeker voldoende andere feitelijke gegevens die zijn lidmaatschap aantonen. In de eerste plaats is hij geboren te Tizi Ouzou, de bakermat van de onafhankelijkheidsbeweging. Verder blijkt uit het interview van 5 juli 2019 dat hij de naam “Matoub Lounes” kent, het idool van degenen die opkomen voor de rechten van de onafhankelijkheidsstrijders. Meer nog, verzoeker kon onmiddellijk correct antwoorden op de vraag wanneer Matoub Lounes vermoord werd. Bovendien is verzoeker enkel het Tamazight goed machtig, de taal van de Kabylïers, Amazigh. Verzoeker heeft slechts een beperkte kennis van de Arabische taal, ondanks het feit dat men in Algerije het Arabisch aangeleerd krijgt op school. Verzoeker heeft de school bovendien ook vroegtijdig verlaten.

De bewering dat hij de afkorting van MAK niet kent, is helemaal fout, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij heel goed weet dat MAK staat voor le Mouvement pour l'Autodétermination de la Kabylie. Dat hij dit niet vermeld heeft, is volgens verzoeker te wijten aan de vraagstelling “Wat betekent MAK”. Nergens werd uitdrukkelijk de vraag gesteld “Voor wat staat de afkorting MAK”. Dat verzoeker daarnaast de benaming van MAK in het Tamazight niet kent, is logisch aangezien de benaming eenvoudigweg MAK is en er geen specifieke benaming in het Tamazight bestaat. Dat verzoeker tot op vandaag geen contact heeft opgenomen met leden van de MAK, verklaart hij door het feit dat er zich geen leden van de MAK in België bevinden. De dichtstbijzijnde samenkomstplaats voor leden van de MAK bevindt zich volgens verzoeker in Parijs (Frankrijk). Aangezien hij evenwel asiel heeft aangevraagd in België, kan hij zich niet naar Parijs verplaatsen. Dat verzoeker tenslotte bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van zijn lidmaatschap van de MAK, is volgens hem te wijten aan de taal die werd gebruikt bij deze ondervraging, zijnde het Arabisch. Verzoeker herhaalt dat hij als Kabylïër enkel het Tamazight machtig is en dat hij slechts een beperkte kennis heeft van het Arabisch, waardoor het voor hem naar eigen zeggen onmogelijk was om de (draagwijdte van) de vragen te begrijpen.

Verzoeker stelt als lid van de MAK-beweging de Algerijnse overheid te vrezen. De onstabiele in de volledige Kabylische regio blijkt duidelijk uit recente krantenartikelen, die aantonen dat de Algerijnse overheid hardhandig optreedt tegen leden van de MAK. Dit hardhandig optreden is de laatste tijd bovendien sterk toegenomen en blijft steeds verder toenemen. Verzoeker voert aan dat hij reeds lange

tijd wordt bedreigd door de Arabische gendarmerie. Meer bepaald dreigen zij volgens verzoeker om zijn vrijheid te ontnemen en hem te doden wegens zijn lidmaatschap van de MAK. Verzoeker had dan ook reeds meerdere malen geprobeerd een visum te verkrijgen om Algerije te verlaten en weg te vluchten. Tevergeefs echter. Gezien de steeds toenemende bedreigingen, is verzoeker daarom in 2018 weg gevlucht naar een toen nog (vandaag niet meer) stabiel gebied in Algerije waar zowel Arabieren als Amazigh wonen. Aangezien dit een gebied is waar zowel Arabieren als Amazigh wonen, spreken de Amazigh daar vanzelfsprekend naast het Tamazight ook een woordje Arabisch. Arabisch is nota bene de taal die men aangeleerd krijgt op school in Algerije. Echter was verzoeker, gezien het steeds toenemende hardhandige optreden van de Algerijnse overheid tegen leden van de MAK, ook daar niet langer veilig. Verzoeker was naar eigen zeggen dan ook genoodzaakt om weg te vluchten uit Algerije.

Eens aangekomen in België, is verzoeker bij zijn broer te Oostende gaan inwonen, die hem had verzekerd onmiddellijk het nodige te doen om zijn verzoek om internationale bescherming in orde te brengen. Ervan uitgaand dat zijn broer onmiddellijk alles in het werk stelde om zijn verzoek om internationale bescherming in orde te brengen, hielp verzoeker intussen zijn broer bij de verbouwing van zijn huis te Oostende. Verzoeker stelde na enige tijd echter vast dat zijn broer niets had gedaan inzake zijn verzoek. Zodra verzoeker hiervan op de hoogte werd gebracht, heeft hij zelf onmiddellijk alles in het werk gesteld om zijn verzoek om internationale bescherming in orde te brengen. Hiervoor ging hij langs op het OCMW te Oostende, alwaar men hem de te volgen procedure heeft toegelicht. Verzoeker heeft hierop onmiddellijk al het nodige gedaan om zijn aanvraag in orde te brengen. Dit toont volgens verzoeker aan dat hij wel degelijk zo snel mogelijk bescherming wenste te genieten in België, aangezien hij vreest voor de Algerijnse overheid. Evenwel had hij hierbij jammer genoeg te veel op zijn broer vertrouwd. In afwachting van de procedure over het verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker reeds gewerkt in België en zal hij weldra van start gaan bij een nieuwe werkgever, zodat hij van een eigen inkomen zou kunnen genieten.

In het licht van het voorgaande, acht verzoeker het dan ook kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zijn asielaanvraag als ongeloofwaardig te beschouwen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing is gestoeld op onjuiste en onterechte vage gevolgtrekkingen en dat het weigeren van een statuut, met als gevolg het terugzenden van verzoeker naar Algerije, een schending uitmaakt van het non-refoulement beginsel vervat in artikel 3 EVRM.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Kabyllische Berbers in Algerije: motor van verandering of kind van de rekening?*", een uittreksel uit de notities van het persoonlijk onderhoud, de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken ter voorbereiding van het gehoor en onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het artikel "*L'armée algérienne répond au Mouvement pour l'autodétermination de la Kabylie*" van 12 juli 2018, een inschrijving als werkzoekende bij Actiris en een arbeidscontract.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de door hem beschreven gang van zaken en de door hem geschilderde incidenten niet oplopen tot een vrees in de zin van de Conventie, hij blijkens zijn verklaringen in 2001-2002 werd opgepakt, doch hij nadien bleef deelnemen aan betogingen om vervolgens in juni 2017 nogmaals kortstondig te zijn opgepakt op het commissariaat van Larbaa Natherathan, hieruit niet blijkt dat hij de Algerijnse autoriteiten dient te vrezen, temeer hij telkens mocht beschikken en hij verder geen problemen heeft aangekaart, er ook vanuit kan gegaan worden dat hij al veel eerder de mogelijkheid zou hebben gevonden op een of andere manier het land te verlaten moest hij van oordeel zijn geweest niet te kunnen leven in Algerije, het niet mogen spreken van het Tamazight (de taal van de Amazigh) niet correspondeert met de algemene info hieromtrent en ook de vaststelling dat hij legaal, met zijn eigen paspoort het land heeft verlaten getuigt van een gebrek aan vrees voor zijn autoriteiten, (ii) de vaststelling dat hij, alhoewel hij reeds in augustus 2018 in België was, nog tot 8 januari 2019 wacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging door de Algerijnse autoriteiten, (iii) hij zijn problemen beperkt tot zijn dorp waar er Arabische gendarmes zijn en hem dit klaarblijkelijk tegen de borst stoot, hetgeen op zich echter niet oploopt tot een ernstige vrees voor vervolging bij terugkeer naar zijn land van herkomst en hij door zijn verhuis naar het zuiden, waar er notabene Amazigh deel uitmaken van de bevolking, geen problemen meer heeft gekend in Algerije, (iv) gelet op zijn foutieve en gebrekkige kennis over de beweging waarvan hij beweert reeds sinds 2015 lid te zijn en pamfletten ophing in Larbaa, geen geloof kan worden gehecht aan zijn lidmaatschap van de MAK en ook de vaststelling dat hij in de Vragenlijst ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkele allusie gemaakt heeft op het feit dat hij lid was van de MAK, activiteiten hiervoor had en tijdens een arrestatie

zijn lidkaart in beslag is genomen op niet geringe wijze de geloofwaardigheid ervan ondermijnt, (v) hij hier in België geen contact heeft gezocht met bewegingen die opkomen voor de rechten van de Kabylïers omdat hij 'ze niet gevonden heeft', ook uit dit gegeven bezwaarlijk kan worden afgeleid dat hij een hevig militant is en hieruit evenmin kan worden afgeleid dat hij in het vizier van zijn autoriteiten zou verschijnen en (vi) het door hem neergelegde paspoort, rijbewijs en identiteitskaart zijn identiteit, nationaliteit en zijn reisweg bevestigen, gegevens die niet ter discussie staan, en deze stukken dan ook niet van dien aard zijn om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen en de beroepskaart van Cosider dd. 2018 bewijst dat hij hiervoor werkzaam was.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 juli 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.1. Vooreerst dient gewezen op verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kwam reeds in augustus 2018 in België aan maar wachtte nog tot 8 januari 2019 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Deze houding getuigt naar het oordeel van de Raad allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij na aankomst in België bij zijn broer te Oostende is gaan inwonen, dat zijn broer hem had verzekerd dat hij onmiddellijk het nodige zou doen om zijn verzoek om internationale bescherming in orde te brengen, dat hij jammer genoeg te veel heeft vertrouwd op zijn broer, die uiteindelijk niets heeft gedaan inzake zijn verzoek en dat hijzelf, zodra hij op de hoogte werd gebracht van het stilzitten van zijn broer, onmiddellijk alles in het werk heeft gesteld om zijn verzoek om internationale bescherming in orde te brengen, brengt verzoeker geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoeker kan immers bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij in het verzoekschrift poogt voor te houden dat hij zich niet zou gerealiseerd hebben dat hij persoonlijk een verzoek om internationale bescherming diende in te dienen en dat hij zou gelooft hebben dat zijn broer dit in zijn naam kon doen. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“Wat hebt u gedaan in tussentijd tussen augustus en aanvraag asiel? Ik bleef bij broer in Oostende dan zat ik in centrum en daar had ik afspraak misgelopen met dat meisje. Welk Centrum? Imagine, in oktober ging ik naar OCMW en zij hebben me doorverwezen naar organisatie mensen zonder papieren. Ok maar uw broer heeft zelfde traject afgelegd als u nu en asiel aangevraagd waarom hebt u dan niet direct bescherming aangevraagd? Mijn broer had het me gezegd maar het probleem was toen ik het ging vragen hebben ze me naar centrum gestuurd maar misschien is het fout van mij want hij stelde voor om bij hem te blijven en ik dacht om in centrum te blijven maar hij stelde voor bij hem te blijven maar achteraf gezien was het misschien beter geweest als ik in het centrum was geweest.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Zelfs indien hij in zijn betoog zou worden gevolgd, *quod certe non*, kan overigens redelijkerwijs van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven, worden verwacht dat hij zich geregeld bij zijn broer zou hebben bevestigd over wat hij al had ondernomen inzake zijn verzoek om internationale bescherming, welke de volgende stappen in de procedure zijn, enzovoort. Ook dit heeft verzoeker klaarblijkelijk nagelaten te doen, getuige hiervan de stelling in het verzoekschrift *“Zodra verzoeker hiervan op de hoogte werd gebracht, heeft verzoeker zelf onmiddellijk alles in het werk gesteld om zijn asielaanvraag in orde te brengen.”* en het gegeven dat verzoeker zich pas op 8 januari 2019 vluchteling heeft verklaard. Dat verzoeker ruim vijf maanden wachtte alvorens zich vluchteling te verklaren toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming vormt aldus wel degelijk een contradictie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds in grote mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.5.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij deelnam aan betogingen ter verdediging van de rechten van de Kabylïers, Amazigh. Hij werd in 2001-2002 één keer meegenomen naar het commissariaat omwille van zijn deelname aan een betoging georganiseerd door de beweging 'Arouch'. Hij bleef daarna deelnemen aan betogingen om onder andere op te komen voor de taal (Tamazight), tegen de aanwezigheid van racistische Arabische gendarmes alsook ter herdenking van de moord op Matoub Lounès. In 2015 is verzoeker lid geworden van de 'MAK' (Le Mouvement pour l'Autodétermination de la Kabylie). Hij hing pamfletten op in Larbaa voor de MAK. In juni 2017 werd hij, samen met vele andere betogers, een tweede maal opgepakt omwille van zijn deelname aan een grootschalige betoging. Hij werd na één nacht vrijgelaten uit het commissariaat van Larbaa Natherathen op voorwaarde dat hij in de toekomst niet meer deel zou nemen aan dergelijke betogingen. Zijn MAK-lidkaart werd in beslag genomen net als bij vele andere arrestanten. Verzoeker is ingegaan op deze eis en besloot in 2018 om in de regio's Adrar en Reggane (Sahara van Algerije) te gaan werken voor het bedrijf Cosider, dit om problemen met de Arabische gendarmes in zijn dorp te vermijden (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-7).

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij reeds lange tijd wordt bedreigd door de Arabische gendarmerie, die dreigen om hem zijn vrijheid te ontnemen en hem te doden wegens zijn lidmaatschap van de MAK. Zo verzoekers deelname aan betogingen op zich niet hoeft te worden betwist, blijkt uit zijn verklaringen immers dat hij in 2001-2002 één keer werd opgepakt, doch hij nadien gewoon bleef deelnemen aan betogingen en dit tot aan zijn tweede arrestatie in juni 2017, welk gedrag er allerminst op wijst dat hij al die jaren een werkelijke vrees koesterde ten aanzien van de gendarmerie en/of de Algerijnse autoriteiten, laat staan dat hij al lange tijd door de gendarmerie werd bedreigd zoals wordt gesteld in het verzoekschrift. Dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen doorheen de jaren nochtans frequent deelnam aan betogingen en ook activiteiten ontwikkelde voor de MAK, slechts twee maal kortstondig werd opgepakt omwille van zijn deelname aan betogingen, hij telkens gewoon mocht beschikken, hij verder geen problemen heeft aangekaart en hij bovendien legaal, met zijn eigen paspoort het land heeft kunnen verlaten, toont aan dat hij van de Algerijnse autoriteiten niets te vrezen heeft.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift uiteenzet dat hij, gezien de steeds toenemende bedreigingen, in 2018 is weg gevluht naar een toen nog (vandaag niet meer) stabiel gebied in Algerije waar zowel Arabieren als Amazigh wonen, dat hij ook daar echter niet langer veilig was gezien het steeds toenemende hardhandige optreden van de Algerijnse overheid tegen leden van de MAK en dat hij zich dan ook genoodzaakt zag om weg te vluchten uit Algerije. De Raad herhaalt te dezen dat er, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, *in casu* geen sprake is van 'toenemende bedreigingen' nu nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tussen zijn kortstondige arrestaties in 2001-2002 en in juni 2017 enig probleem met de autoriteiten heeft gekend, uit zijn verklaringen voorts blijkt dat hij, nadat hij werd opgepakt, telkenmale gewoon mocht beschikken, hij geen verdere problemen aanhaalt die hij naar aanleiding van deze arrestaties nog zou hebben gekend, uit zijn verklaringen slechts blijkt dat de politie hem bij zijn vrijlating in juni 2017 zei dat hij niet meer mocht deelnemen aan betogingen anders zou hij direct in de gevangenis worden opgesloten, hij blijkens zijn verklaringen na het incident in 2017 bovendien 'rustig was gebleven' en hij ook geen gewag maakt van enige problemen die hij nadien nog zou hebben gekend, noch in zijn dorp, noch in de Sahara waar hij sinds januari 2018 werkte voor het bedrijf Cosider en waar blijkens zijn verklaringen zowel Arabieren als Amazigh wonen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-8). Verzoeker verklaarde ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken overigens expliciet dat hij in Reggane, waar hij na zijn arrestatie in juni 2017 ging werken, geen problemen met de politie heeft gekend (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.) zodat hij thans bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat hij ook daar niet langer veilig was gezien het steeds toenemende hardhandige optreden van de Algerijnse overheid tegen leden van de MAK en dat hij zich dan ook genoodzaakt zag om weg te vluchten uit Algerije. Dat deze regio thans niet meer veilig/stabiel zou zijn, zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift, betreft overigens slechts een ongefundeerde bewering die niet wordt ondersteund door de door verzoeker bijgebrachte informatie en die verder door geen enkel concreet element wordt gestaafd.

In tegenstelling tot wat wordt gesteld in het verzoekschrift, kan uit het bijgevoegde artikel "*L'armée algérienne répond au Mouvement pour l'autodétermination de la Kabylie*" van 12 juli 2018", bovendien geenszins blijken dat de Algerijnse overheid hardhandig optreedt tegen leden van de MAK, laat staan dat dit hardhandig optreden de laatste tijd bovendien sterk is toegenomen en steeds verder blijft toenemen. De Raad leest in genoemd artikel slechts dat het Algerijnse Nationale Volksleger (ANP) in

het juli nummer van het tijdschrift El Djeich reageerde op separatistische oproepen van de leider van de MAK, Ferhat Mehenni, stellend dat het ANP alles in het werk zal stellen zodat *“Algerije één en ondeelbaar blijft”*. Een korte video die op 4 juni vanuit Londen werd gepubliceerd, toonde Ferhat Mehenni, voorzitter van de Mouvement pour l'autodétermination de la Kabylie (MAK) en van de Gouvernement provisoire Kabyle (GPK), die de Kabyliërs oproep om veiligheidstroepen op te richten om de Algerijnse strijdkrachten te vervangen. Ook het Rassemblement pour la Kabylie (RPK), dat strijdt voor de autonomie van deze regio, maar onder toezicht van de Algerijnse autoriteiten, veroordeelde de woorden van de leider van de MAK in een persbericht van 4 juni 2018. Verzoeker toont aan de hand van dit artikel dus geenszins aan dat hij als lid van de MAK-beweging de Algerijnse autoriteiten hoeft te vrezen.

Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan dit lidmaatschap overigens sterk worden betwijfeld. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing correct het volgende overwogen: *“Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw lidmaatschap van het MAK niet geloofwaardig kan worden geacht. Zo beweert u verkeerdelijk dat deze beweging in 2004 is opgericht, dit terwijl deze organisatie reeds in 2001 werd opgericht zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (CGVS, p. 6). Geverifieerd of dit reeds onder de naam MAK was, bevestigt u dit (CGVS, p. 6). Gevraagd naar de betekenis van de afkorting MAK dient u het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p. 6). De naam in het Tamazight voor MAK weet u ook niet (CGVS, p. 6). Deze foutieve en gebrekkige kennis over de beweging waarvan u beweert reeds sinds 2015 lid te zijn en pamfletten ophing in Larbaa (CGVS, p. 5), maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw lidmaatschap van de MAK. In de marge dient te worden aangestipt dat in de Vragenlijst ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud op het CGVS u geen enkele allusie gemaakt heeft op het feit dat u lid was van de MAK, activiteiten hiervoor had en tijdens een arrestatie uw lidkaart in beslag is genomen (Vragenlijst dd. 19/04/2019 vraag 3 punt 3). Het niet eerder aanhalen van dergelijk cruciaal element binnen uw verzoek ondermijnt op niet geringe wijze de geloofwaardigheid ervan.”* Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die deze vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Immers, dat verzoeker geboren is te Tizi Ouzou, de bakermat van de onafhankelijkheidsbeweging, dat hij de naam Matoub Lounes kent, het idool van degenen die opkomen van de rechten van de onafhankelijkheidsstrijders, dat hij ook onmiddellijk correct kon antwoorden op de vraag wanneer Matoub Lounes vermoord werd en dat hij enkel het Tamazight goed machtig is, toont op geen enkele wijze een lidmaatschap van de MAK aan. Dit klemt des te meer nu de Raad in het door verzoeker bijgebrachte artikel *“Kabyliëse Berbers in Algerije: motor van verandering of kind van de rekening?”* het volgende leest: *“Er ontstond een nieuwe generatie ontevreden jongeren zonder perspectieven noch vertrouwen in de politieke partijen. Hun idool: Matoub Lounes. Geen politiker maar een zanger, een soort Berbersie van Bob Dylan, rebels, atheïst en aanklagend in zijn teksten. Hij werd onder meer ontvoerd en weer vrijgelaten om in 1998 vermoord te worden. Sindsdien is hij martelaar van de jeugd, ziet men overal fresco's waar hij naast andere martelaren van de regio afgebeeld staat. Dit is een ander wezenlijk verschil: in de rest van het land vindt men gelijkaardige eerder propagandistische stèles rond thema's als de partij=volk en de onafhankelijkheidsstrijd met militairen, terwijl men in Kabylië meer poëtische, met bloemen versierde afbeeldingen ziet. Een schril contrast met de militairen. “Matoub” blijft leven in de politieke graffiti's die men zowel in Tizi Ouzou als langs de bergwegen op muren ziet staan.”* Dat verzoeker kennis heeft van Matoub Lounes en het feit dat hij in 1998 werd vermoord hoeft dus niet te verbazen doch bewijst niet dat verzoeker zich ook daadwerkelijk heeft aangesloten bij de MAK. Waar verzoeker voorts opwerpt dat hij heel goed weet dat MAK staat voor le Mouvement pour l'Autodétermination de la Kabylie, kan de Raad slechts vaststellen dat deze stelling geen steun vindt in het administratief dossier. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd *“Wat betekent MAK?”*, waarop hij antwoordde dit niet te weten (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij zijn antwoord wijt aan de vraagstelling en hekelt dat hem nergens uitdrukkelijk de vraag werd gesteld *“Voor wat staat de afkorting MAK.”* Beide vragen dekken immers dezelfde lading en beogen hetzelfde antwoord, een antwoord dat verzoeker echter schuldig diende te blijven. Aan verzoeker werd bovendien gevraagd wat de Tamazight benaming van MAK is, waarop hij antwoordde: *“Ik weet de naam niet in Tamazight.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dit antwoordt impliceert, in tegenstelling tot wat wordt geponeerd in het verzoekschrift, dat er wel degelijk een specifieke benaming voor MAK in het Tamazight bestaat, doch verzoeker deze benaming niet kent. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt inderdaad dat MAK in het Kabylië/Tamazight *“Amussu i uggucelman n Tmurt n Iqvayliyen”* wordt genoemd (COI Focus *“Algerie. Le Mouvement pour l'autodétermination de la Kabylie (MAK)”* van 17 oktober 2018, p. 4). Verzoeker overtuigt evenmin waar hij in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft

gemaakt van zijn lidmaatschap van de MAK omdat hij slechts een beperkte kennis heeft van het Arabisch, waardoor het voor hem naar eigen zeggen onmogelijk was om de (draagwijdte van) de vragen te begrijpen. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst werd gevraagd: *“Bent u gearresteerd geweest? Hebt u in de gevangenis gezeten (zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in b.v. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp)? Welke periode?”*, waarop hij liet optekenen: *“Ik ben opgepakt voor 1 nacht omdat ik deelnam aan een betoging, de volgende dag werd vrijgelaten. Dat was in 06/2017. Ik betoogde voor de rechten van de berbers en de berberse taal.”* (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS, vraag 3.1.). Hoewel verzoeker inderdaad in het Arabisch werd gehoord, blijkt uit dit antwoord ontegensprekelijk dat hij wel degelijk de draagwijdte van de hem gestelde vraag begreep. Verzoeker maakte evenwel slechts melding van zijn arrestatie in juni 2017 doch liet hierbij onvermeld dat zijn MAK-lidkaart toen in beslag werd genomen, alsook dat hij reeds eerder, in 2001-2002, een eerste keer kortstondig werd gearresteerd. Verzoeker maakte bij het invullen van de vragenlijst ook op geen enkel moment gewag van het feit dat hij lid was van de MAK en dat hij pamfletten ophing voor deze groepering, noch wanneer hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij actief was in een organisatie, vereniging of partij, noch wanneer hem werd gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Nochtans begreep verzoeker ook de draagwijdte van deze vraag, getuige hiervan zijn antwoord: *“Ik ben bang dat de regime me zou opsluiten omdat ik Berber ben. Er zitten vrienden van mij nu in de gevangenis daardoor. Veel vrienden. Hoeveel precies? 10 a 15 vrienden denk ik. Ze hebben me al opgesloten na een betoging voor een nacht. Na mijn arrestatie ben ik naar de woestijn gegaan. Ik ben 3000 kilometer verder gegaan bij vrienden. Ik ging naar Reggane. Ik heb foto's ervan op mijn GSM. Daar had ik geen problemen. Ik werkte daar en er waren geen met de politie.”* (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS, vragen 3.3. en 3.5.). De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Hij werd er bovendien bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn relaas als zijn lidmaatschap van en zijn activiteiten voor de MAK bij aanvang van de asielpcedure spontaan zou vermelden zo deze op enige waarheid zouden berusten, alsook dat hij melding zou maken van zijn jarenlange activisme en van het feit dat hij reeds in 2001-2002 een eerste maal kortstondig werd gearresteerd omwille van zijn deelname aan een betoging, *quon non in casu* zoals blijkt uit het voorgaande. De Raad merkt hierbij nog op dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord. Verzoeker heeft echter geen bezwaar geuit tegen het feit dat het gehoor heeft plaatsgevonden in het Arabisch. Aan het einde van het gehoor gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, merkte verzoeker slechts op *“Ik spreek niet zo goed Arabisch, mijn moedertaal is Berbers. Mijn volgende interview wil ik in het Berbers doen.”* (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS, vraag 3.8.). Hij haalde echter op geen enkel ogenblik aan dat hij zich omwille van de taal van het gehoor niet goed zou hebben kunnen uitdrukken of zijn asielmotieven niet duidelijk zou hebben kunnen formuleren. Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeker, noch zijn advocaat aangekaart dat hij omwille van de taal van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in staat zou zijn geweest om zijn asielmotieven er volledig uit de doeken te doen. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de Raad dan ook dat verzoeker in het verzoekschrift geen plausibele verklaring geeft voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van voornoemde cruciale elementen in zijn relaas en dat de omissies in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geloofwaardigheid verder onderuit halen.

Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: *“Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u, hier in België, geen contact hebt gezocht met bewegingen die opkomen voor de rechten van de Kabyliërs omdat u ‘ze niet gevonden heeft’ (CGVS, p. 9). Ook uit dit gegeven kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u een hevig militant bent en kan hier evenmin uit worden afgeleid dat u in het vizier van uw*

autoriteiten zou verschijnen.” Verzoeker brengt hier tegen in dat hij tot op vandaag geen contact heeft opgenomen met leden van de MAK omdat er zich geen leden van de MAK in België bevinden, de dichtstbijzijnde samenkomstplaats voor leden van de MAK zich in Parijs (Frankrijk) bevindt en hij zich niet naar Parijs kan verplaatsen aangezien hij asiel heeft aangevraagd in België. Nochtans leest de Raad in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud: *“Heeft u tijdens uw verblijf in BE contact met de Kabylische beweging en met MAK? Er is geen. Hoezo? Ik heb niet gevonden nee ik heb niets gedaan. (...) En hier in BXL (Brussel) geen contact met de Amazigh beweging? Er zijn hier Kabylïers maar we hebben nooit het onderwerp samen opgeworpen.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Deze verklaringen geven geenszins blijk van een doorgedreven activisme. Integendeel, de Raad leidt uit deze verklaringen af dat verzoekers interesse in de zaak van de Kabylïers, Amazigh sinds zijn aankomst in België onbestaande is, hetgeen opnieuw de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees relativeert.

2.5.3. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“Het door u neergelegde paspoort, rijbewijs en identiteitskaart bevestigen uw identiteit, nationaliteit en uw reisweg, gegevens die hier niet ter discussie staan en deze stukken zijn dan ook niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De beroepskaart van Cosider dd. 2018 bewijst dat u hiervoor werkzaam was. Dit bedrijf is zoals u verklaart een bedrijf met verschillende projecten over heel Algerije (<http://www.cosider-groupe.dz/fr/>).”*

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij in afwachting van een beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming reeds heeft gewerkt in België en dat hij weldra van start zal gaan bij een nieuwe werkgever zodat hij van een eigen inkomen zou kunnen genieten, en hij in dit verband een arbeidscontract en een inschrijving als werkzoekende bij Actiris aan het verzoekschrift voegt, benadrukt de Raad dat verzoekers werkwiligheid geen verband houdt met zijn vluchtmotieven en dit element dan ook irrelevant is bij de beoordeling van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Het artikel *“Kabylische Berbers in Algerije: motor van verandering of kind van de rekening?”* en het artikel *“L’armée algérienne répond au Mouvement pour l’autodétermination de la Kabylie”* van 12 juli 2018 werden hoger reeds besproken.

2.5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Algerije zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

In de mate verzoeker ter terechtzitting verwijst naar de veiligheidstoestand in Algerije en de covid-19 pandemie, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen objectieve informatie bijbrengt die zou moeten aantonen dat de situatie dermate is gewijzigd dat hij dient te vrezen voor vervolging of een reël risico op ernstige schade.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M.-C. GOETHALS